

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ČERVEN 2011

Noc kostelů letos také v Hejčíně

Milé sestry a milí bratři,

dovolte, abych se s vámi prostřednictvím tohoto úvodníku podělil o několik dojmů z Noci kostelů, která proběhla v pátek 27. května. Letos jsme se k této akci poprvé připojili i my, i když po

určitém váhání, jestli nejsme natolik na okraji města, že to pro mnohé bude příliš „z ruky“, a tedy nepřijdou; jestli máme tolik energie, abychom připravili několikahodinový program, příp. připravili program takový, který by byl zároveň „promlouvající“ k lidem, již nejsou věřící a navštěvují kos-

tely právě jen při podobných mimořádných příležitostech, a který by současně „oslovil“ i věřícího člověka. Nakolik se nám to podařilo či ne, nedokážu a nechci posuzovat, chci jen sdělit svůj prožitek.

Vývoj svého prožívání bych shrnul asi takto: od „Noci kostelů“, kolem které se dělá možná až příliš velký „humbuk“, k prožívání „Noci našeho kostela“.

Tento vývoj nasměroval hned od začátku smíšený komorní pěvecký sbor „Pražští pěvci“ nádherným provedením byzantských liturgických zpěvů. Jsem přesvědčen, že i sv. Cyril s Metodějem, patronové našeho kostela, a lidé byzantského kulturního prostředí si přišli na své.

Pak následovaly čtyři hodiny strávené v atmosféře chrámového prostoru s prostým „nenásilným“ programem – „čtyři zastavení“, která znázorňují čtyři ústřední události, na nichž jako na svých základech spočívá křesťanství: Ježíšovo narození, veřejný život, smrt a zmrtvýchvstání s možností zapálit svíci, odnést si na lístečku citát

Božího slova, napsat svou prosbu a položit pod Kristův kříž a nakonec pozvat Vzkříšeného do svého života. Přitom reprodukované zpěvy z Taizé, s proměnlivou intenzitou proudící lidé... různí... někteří velmi usměvaví a přátelští, jiní spíše

„plaší“ s touhou zůstat v anonymitě... několik „dravců“, kteří po získání razítka našeho kostela do „poutnického pasu“ už „lační“ po razítku dalšího kostela... mezitím pár docela milých rozhovorů...

A na závěr – poslední hodinu před půlnocí – program „Bděte a modlete se“: pásmo prožité s naší scholou a několika „věrnými“, jakož i s hrstkou těch, kteří si zvolili náš chrám jako poslední kostel svého nočního putování. Zpěvy k modlitbě nebo lépe řečeno: modlitba vyjádřená hudbou a zpěvem (jak nás do

ní naše schola umí vtáhnout), protkaná úryvky z Písma... přímluvná modlitba za ty, kteří náš chrám navštívili určitě s nejrůznějšími motivy a v různém stupni citlivosti na živou přítomnost našeho Pána, o němž věříme, že do toho šel s námi... úplně nakonec požehnání.

Počasí nepřálo, což určitě ovlivnilo počet těch, jež lákal především „Výstup na věž s doprovodem“, který se konal v každou celou hodinu od 18 až do 23 hodin. I tak si tento program

nenechalo ujít asi 230 návštěvníků. Těch, kteří kromě věže navštívili i chrámový prostor, bylo určitě alespoň dvakrát tolik.

Od „Noci kostelů“ k „Noci chrámu sv. Cyrila a Metoděje“, který má – především v noci – svůj zvláštní šarm, který je „srdcem naší farnosti“, jež se dovede otevřít všem, kdo přicházejí – tak mohou popsat své vnitřní putování Nocí kostelů. Díky všem, kteří jste „Noc našeho chrámu“ připravili, i Vám, kteří jste ho přišli navštívit.

o. Norbert

SVATÁ PAVLÍNA A OLMOUC

Mimořádně rozsáhlá, pozoruhodná a pečlivě připravená výstava „Olomoucké baroko“ (s podtitulem „Výtvarná kultura let 1620–1780“), která byla realizována v minulých měsících v Arcidiecézním muzeu, v Muzeu umění a ve Vlastivědném muzeu, nám představila období velmi přínosné pro kulturní, výtvarný a náboženský život našeho města.

V těch letech byla Olomouc nazývána symbolicky „Královské hlavní město Moravy“, i když politicky byla vláda přenesena do Brna. Olomoučtí biskupové a arcibiskupové zastupovali vysokou dvorskou kulturu svým životním stylem, bohatými uměleckými sbírkami, které pořizovali, a neúnavnou podporou vzdě-

lávání. Také premonstráti z Klášterního Hradiska, jezuité a jimi zřízená univerzita, druhá nejstarší v českých zemích, a četné další řády, byli významnými nositeli a šířiteli víry, umění a vzdělanosti. Svoji roli sehrávala i přítomnost šlechty, vojska a také měšťanská kultura.

Paradoxně na počátku tohoto velmi bohatého a všestranného rozkvětu města i katolické církve byl v olomouckém vězení roku 1620 umučen sv. Jan Sarkander.

Za tři roky po této tragické události dostala olomoucká jezuitská kolej dar od papeže Řehoře XV., ostatky sv. Pavlíny. Z jejího života víme jen to, že přinesla oběť nejvyšší, svůj život, jako mučednice v době pronásledování křesťanů v období rané církve.

Na shora uvedené výstavě jsme se setkali s jedním z prvních dokladů projevů úcty ke sv. Pavlíně u nás. Je to obraz, který se nazývá „Protimorové procesí s ostatky sv. Pavlíny“ a dokumentuje slavnost, kdy poprvé byly nesený v prosebném průvodu její relikvie za zažehnání moru. Po této události mor prý zázračně ustal, epidemie skončila. Z vděčnosti a na poděkování i s prosbami za další ochranu je svěťice vyhlášena za patronku města. František kardinál Ditrichštejn ji prohlásil i za spolupatronku katedrály sv. Václava.

Na vystaveném obraze je namalována scéna průvodu, konaného za účasti měšťanů a šlechticů. V čele krácejí jezuité, následováni ministranty a klérem. V průvodu je nesen relikviář s krucifixem. Doprovod tvoří členové laických bratrstev, již nesou zapálené fakule. Jistě si dovedeme představit vznešenou atmosféru takové slavnosti.

Na výstavě byl prezentován i oltář s relikviářovými skříňkami a samostatná jedinečně rekonstruovaná relikviářová skříň s ostatky sv. Pavlína.

Pro nás, farníky hejčínské farnosti, bylo silným zážitkem i setkání s velkým barokním krucifixem, který jsme měli léta možnost vídat na fasádě malého přízemního domku, bývalé kovárny, na Svatoplukově ulici v Řepčíně. Kříž je dobře zakonzervován (velmi jsme se o něj báli, když byl dlouhodobě vystaven nepřízni počasí a možné devastaci!). Snad bude dále dobře opatrován a chráněn.

Po roce 1780, když Josef II. způsobil svými „reformami“ redukci řádů, laických bratrstev, rušení některých kostelů a všech forem duchovního umění, bledne sláva barokní Olomouce, nikoliv však úcta ke sv. Pavlíně.

Historické město Olomouc je dodnes charakterizováno stylem, který je možno označit za „olomoucké baroko“. Mnoho krásy, která nás obklopuje, patří tomuto období, ve kterém se naší ochrany ujala sv. Pavlína. Stále je uctívána a červnové procesí k její počtě se koná každoročně (letos v pátek 17. června).

V kostele Panny Marie Sněžné náleží první kaple vpravo vedle kněžiště sv. Pavlíně. Zde můžeme kdykoliv pokleknout s prosbami o její přímluvu za správný směr vývoje města a jeho obyvatel.

L. K.

Literatura:

Olomoucké baroko (Výtvarná kultura let 1620–1780). Katalog sv. 2. Olomouc: Muzeum umění 2010.

***Bylo by nemoudré rmoutit se pro kříže života,
neboť všechno je v rukou Božích a je tak výhradně
jeho věcí, jak bude. Kráčíme-li po stezce lásky,
nic nás nemůže soužit, nic nás nepoděsí.***

Sv. Terezie od Dítěte Ježíše

LITURGICKÉ OKÉNKO

MŠE SVATÁ (5)

Po přímlovách začíná bohoslužba oběti, čili vlastní slavení eucharistie. Vše už velmi úzce souvisí s Kristovým vykupitelským dílem a jeho smrtí na kříži. Proto i naše soustředěnost vrcholí, abychom se celým srdcem nechali vtáhnout do nejhlubšího tajemství, které se při každé mši svaté uskutečňuje – chleba a víno se stává Tělem a Krví Ježíše Krista.

A právě chleba a víno jsou na počátku bohoslužby oběti – při **přípravě darů**. Většinou se v obětním průvodu přinášejí k oltáři a pokládají do rukou kněze konvičky s vínem a vodou a obětní miska s hostiemi (případně jen paténa, je-li malých hostií málo nebo je-li jen velká hostie). V našich podmínkách bývá tento průvod poněkud kratší, takže ztrácí charakter průvodu. Nic to však nemění na tom, že spolu s přinášejícími můžeme přinést na oltář také svůj úmysl mše svaté, své záležitosti, které chceme odevzdat Bohu, aby je proměnil a uzdravil. Nakonec v tomto místě především platí: „Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar.“ (Mt 5,23-24) Je velmi důležité, abychom přicházeli k Ježíšově hostině usmíření se svými blízkými i ostatními lidmi, aspoň uvnitř v srdci, neboť je to jediný způsob, jak se můžeme v jednotě s celou církví obracet v modlitbě k Bohu, který z nás utvořil jednu rodinu svých dětí. Při přinášení darů se mohou nést i další věci – např. košík s penězi (sbírka) anebo při různých příležitostech věci pro chudé, pro potřeby kostela apod.

Misku s hostiemi a konvičky klade kněz na oltář. Nejprve pozdvihne misku a říká (může i nahlas, zvláště pokud se nezpívá): „Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa. Z tvé štědrosti

jsme přijali chléb, který ti přinášíme. Je to plod země a plod lidské práce, a stane se nám chlebem věčného života.“ Pokud kněz říká tuto modlitbu nahlas, tak lid odpovídá: „Požehnaný jsi, Bože, na věky.“ Chléb (hostie) je symbolem veškeré lidské práce, námahy, rozvoje. Ježíš, který se promění v tento kousek chleba, tak dává smysl a důstojnost naší práci, chce posvětit veškeré naše jednání, chce naplno žít v našich životech.

Poté kněz nalévá do kalicha víno a přidává kapku vody: „Jako se tato voda spojuje s vínem, tak ať jsme spojeni s božstvím věčného Slova, které je spojeno s naším lidstvím.“ Jaká to úžasná symbolika!

Kněz nyní pozvedá kalich a říká (může i nahlas): „Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa. Z tvé štědrosti jsme přijali víno, které ti přinášíme. Je to plod révy a plod lidské práce, a stane se nám nápojem duchovním.“ Lid odpovídá (pokud kněz mluví nahlas): „Požehnaný jsi, Bože, na věky.“ Víno je symbolem veškerého lidského utrpení – vinné hrozny je třeba nejprve vylišovat a pak teprve nechat kvasit...

Potom se kněz sklání nad oltářem a potichu říká: „S duší pokornou a se srdcem zkroušeným prosíme, Bože, abys nás přijal: ať se dnes před tebou staneme obětí, která se ti zalíbí.“

Nyní může kněz okouřit dary, oltář a případně kříž (v době velikonoční či při křtu také paškál) na znamení, že oběť celé církve a její modlitba stoupá jako dým kadidla před Boží tvář. Poté může být okouřen i kněz (případně i ostatní kněží) na znamení své posvátné služby a také lid kvůli důstojnosti přijaté ve křtu.

Po okouření či po modlitbě „S duší pokornou“ si kněz na straně oltáře umývá ruce. Není to jen praktická záležitost (aby bral proměněnou hostii do čistých rukou), ale i vyjádření touhy po vnitřní očištění, což vyjadřují knězova slova: „Smyj ze mě, Bože, mou nepravost a očist' mě od mého hříchu.“

Následuje modlitba nad dary, která je ukončením přípravy nad dary a přípravou na eucharistickou modlitbu. A o té zase příště.

Daniel Dehner

KE KRÁSE KOPTSKÉ LITURGIE

Koptská liturgie je dlouhá, na první pohled nepřehledná a také velmi krásná. Když jsem se jí poprvé účastnil v koptském klášteře v německém Hoextru, byl to obrovský zážitek, a to nejen pro její délku. Biskup Damian slavil eucharistickou liturgii pro emigranty, kopty. Byla to liturgie sv. Basila, jedna ze tří užívaných už po staletí v koptské církvi. Liturgie je to stará, prastará, a když mě biskup Damian vyzval, abych přečetl evangelium, byl jsem nesmírně potěšen. Jaká odvaha a modernost ve starobylé koptské církvi!

S ničím podobným jsem se však v Egyptě při návštěvě liturgie nepotkal. Slavení koptské liturgie se děje už po staletí stejně – každý má svou úlohu: kněží, jáhni, zpěváci, lektoři, lid. V prvních staletích byla liturgie formována v řeckém jazyku, ve 12. století ji koptský papež nechal oficiálně přeložit z koptštiny do arabštiny a dnes koluje ve světových jazycích. Jen její rytmus, řád je pořád stejný.

Jednou jsem se jen tak ze zvědavosti ptal koptů, jestli je pro ně jejich liturgie i po těch staletích srozumitelná. Odpověď byla jednoznačná: Koptská liturgie je i přes starobylost to nejkrásnější, co koptové znají. Tuhle odpověď víry jsem tak trochu čekal, ale jako zvi-

Knihy pro slavení koptské liturgie

davý student teologie jsem ji zkoumal a hledal jsem další, především racionální důvody její srozumitelnosti. A jeden ze zajímavých argumentů byl tento: Východní liturgie se vždy zpívá, a když se zpívá, tak nahlas. Všichni účastníci liturgie jsou proto neustále vtahováni do děje liturgic-

Za ikonostasem je ukryt oltář, který je vidět při odkrytých dveřích. Liturgie se vždy zpívá, proto věřícím nic neunikne

se přes staletí dodnes, ačkoliv ji jen málokterý kopt vyjádří v mých evropských pojmech.

Možná si řeknete, že člověk chce většinou to, co nemá, a zvláště pokud je to něco s nádechem Orientu, tak to zní o to víc lákavě. A koptská liturgie je v tomto opravdu velice lákavá: jiná slova, hudba, oděvy, jiné světlo. Vedle toho ale koptská liturgie a liturgie římská (ač v českém kabátě) mají něco společného. Obě pro nás připravuje Otec a v Duchu Svatém se jich reálně účastní Ježíš Kristus. Katolická liturgie však v porovnání s koptskou liturgií prodělala, pravda, několik změn a její poslední podoba není po chuti všem věřícím, v některých farnostech se často z touhy po starých dobrých časech zřekli obětních stolů a mši svatou slouží zase u oltářů s knězem zády k lidu. Přes všechny formy slavení však i zde stále platí, že tříhodinová koptská eucharistická liturgie v klášteře svatého Makária v Egyptě, stejně jako odpolední dvacetiminutová mše po obědě u Panny Marie Sněžné v Olomouci slaví jedno tajemství.

Tahle vzpomínka na Egypt mi často vytane na mysli u nás v kostele a v Egyptě zase, většinou v průběhu třetí hodiny slavení eucharistie, rád vzpomínám na naše úsporné slavení.

Jaroslav Franc

VATIKÁN A ŘÍMSKÉ BAZILIKY

Možná jste si všimli, že o nedělích 8. a 15. května ubylo u oltáře ministrantů. Já s bratrem a rodiči jsme totiž byli v Římě. Teď bych Vám chtěl povyprávět o části tohoto města pro nás nejdůležitější, o Vatikánu.

Bazilika svatého Petra. Když jsem přišel na Svatopetrské náměstí a uviděl nejslavnější baziliku světa, podivil jsem se, proč

se nepokleká směrem k ní z toho místa. Tento dojem se však vytratil, když jsme po průchodu detektory kovů, kde se občas musí postupně odložit téměř všechny kovové předměty, nikoliv po předním schodišti, které je zahrazené, ale po bočních schodech došli ke vchodu.

Vnitřní výzdoba je samozřejmě nádherná, avšak asi třetina prostoru je zahrazena. Možná byste čekali, že uvnitř se budete setkávat s mnoha arcibiskupy, biskupy, opaty a kněžími, potkáte však spíše „muže v černém“, kteří dohlížíjí na pořádek. Navíc je vidět, že tito nepovažují návštěvníky za poutníky, ale spíše za turisty, kteří přišli okukovat pamětihodnosti a dělat u toho problémy. To je ovšem často pravda. Kostel je téměř neustále otevřen veřejnosti a funguje spíše jako památka než chrám Páně.

Vatikánská muzea. Před vstupem se táhne dlouhá fronta, jež prý občas sahá až za dva rohy vatikánských hradeb. Následují detektory kovů. Na začátku muzeí je výstava modelů lodí z různých částí světa. Navazuje obrovské množství antických soch, a protože nám říkali, jak je expozice velmi rozsáhlá, ani jsme se

Bitva u Lepanta 1571, Vatikánské muzeum, Řím

u nich skoro nezastavovali. V dalších místnostech byly různé antické nálezy. Dále jsme procházeli chodbami s malbami na stěnách a na stropě, kromě nich jsme viděli různé staré mapy a obrazy ze života papežů atp. Poté jsme přišli do Rafaelových síní. V první byla vyobrazena legenda vítězství císaře Konstantina Velikého nad uzurpátorem Maxentiem, dalšími nás spíše protlačil dav. Ještě před Sixtinskou kaplí je výstava moderního umění, tu však většina lidí jen proběhne. Všude je obrovské množství lidí, vrcholem všeho je však Sixtinská kapele. Jakmile na toto slavné místo udiveně vstoupíte, už vás popohánějí „muži v černém“, abyste neblokovali vchod. Není zde ticho, ani jako u svatého Petra, a občas se ozve zasyčení a „silence“ nebo zatleskání a „no fotos“. Přesto ale mnozí fotí a raději sem ani není umístěna Nejsvětější svátost.

Bazilika svatého Pavla za hradbami. Tato bazilika je sice daleko od centra, ale vypravit se sem určitě stojí zato. Není zde ovšem takové množství soch a mozaik jako u svatého Petra, místo toho však visí po obvodu obrazy všech papežů. Už tam moc míst nezbyvá. Uvnitř je klid, jaký má být, a ani k tomu

Před sochou sv. Pavla

nejsou potřeba „muži v černém“. Venku je krásné atrium s velkou sochou svatého Pavla.

V **lateránské bazilice a bazilice Panny Marie Větší** je sice přijatelný klid, ale tak dobré jako u svatého Pavla to není.

Vidíte, že ty nejslavnější památky nejsou zase tak dokonalé, jak by si člověk představoval. Navštívit je však, pokud jste v Římě, je téměř povinnost. Ale myslím, že je lepší věnovat více času méně známým místům.

Pavel Tříška

SMĚJEME SE S REDAKČNÍ RADOU

*Režisér říká herci: „V příští scéně skočíte z mostu do vody.“
„Ale já neumím plavat,“ odpovídá herec.
„To nevádí, stejně už je to poslední záběr.“*

Instruktor autoškoly se ptá jednoho frekventanta: „Jak postupujete při mytí vozu?“

„Nejdřív umyji číslo.“

„Proč zrovna číslo?“

„Abych omylem neumyl cizí vůz!“

Zvědavý synáček se ptá svého otce: „Tatínku, je Tichý oceán opravdu celý den tichý?“

„Prosím tě, zeptej se mě na něco chytřejšího!“

„Tak dobře, řekni mi tedy, na co zemřelo Mrtvé moře?“

MODLEME SE ZA KNĚZE

Duše kněze musí být čistší než paprsky slunce, aby ho Duch Svátý neopustil a aby mohl říci: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2,20)

Jestliže poustevníci na poušti, vzdáleni od města a míst veřejného setkání a od všeho hluku těmto místům vlastního, se neodvažovali důvěřovat bezpečnosti takového života přesto, že plně užívali ústraní a klid, nýbrž přidávají nespočetné další úkony pozornosti, střeží se ze všech stran a s velikou pečlivostí se zkoumají, než něco udělají nebo řeknou, aby mohli přestoupit před Boží tvář s důvěrou a nedotčenou čistotou, nakolik je to možné lidským schopnostem; jaká síla a násilí se ti zdá potřebným pro kněze, aby uchoval svou duši od jakékoli skvrny a zachoval ji v neporušené duchovní kráse?

On potřebuje jistě větší čistotu než mniši. A přece právě on, který ji více potřebuje, je vystaven větším nevyhnutelným příležitostem, v nichž může být nakažen, jestliže vytrvalou střízlivostí a bdělostí neučiní svou duši nepřístupnou těmto záludnostem.

Sv. Jan Zlatoústý (De sacerdotio, VI, 2)

* * *

Modleme se za kněze a všechny lidi žijící v duchovním stavu, aby měli dost síly v boji proti Zlému a obstáli ve všech zkouškách, které na ně v životě dolehnou. Jsou to pilíře církve a naše modlitby tolik potřebují! Zvláště v měsíci, kdy bude kněžské a jáhenské svěcení, nezapomínejme na tento úmysl.

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

ZMĚNY BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE:

Ve **čtvrtek 23. června** a ve **čtvrtek 30. června** mše svatá nebude. V **úterý 5. července** bude mimořádně mše svatá v 10 hodin (patrocinium).

Od pátku 3. června začíná **devítidenní příprava na slavnost Seslání Ducha Svatého**. Budeme se k ní scházet každý večer ve 20 hodin v kapli Panny Marie. **Vigilii slavnosti** oslavíme v sobotu 11. června v 19 hodin.

Neděle 5. června je **Dnem modliteb za sdělovací prostředky**. Pamatujme v modlitbě nejen na Hejčínské oko.

Sbírka na církevní školství se uskuteční v neděli 12. června, **sbírka na potřeby farnosti a farní spoření** bude v neděli 19. června.

V neděli 19. června v 15 hodin bude v olomoucké katedrále **jáhenské svěcení**, v sobotu 25. června v 9.30 hodin bude **kněžské svěcení**.

Modlitební večer chval bude v hejčínském kostele v úterý 21. června v 19.30 hodin.

O slavnosti Těla a Krve Páně ve čtvrtek 23. června nebude v hejčínském kostele mše svatá. Na pozvání otce arcibiskupa se připojíme ke slavení mší svatou v 18 hodin v chrámu sv. Mořice a pak průvodem s Nejsvětější svátostí do chrámu sv. Michala.

Oblastní setkání charismatické obnovy bude v sobotu 25. června v hejčínském kostele. **Program:** 9.30 růženec • 10.00 čas chvály • 10.30 přednáška na téma „Chvála ve společenství“ • 11.30 otázky, svě-

dectví • 12.00 přestávka na oběd • 13.00 adorace (možnost přímluvné modlitby) • 14.00 mše svatá • 15.00 závěr.

V neděli 26. června proběhne na farní zahradě po mši svaté v 10 hodin tradiční předprázdninový **farní guláš**.

Ve středu 29. června o **slavnosti sv. Petra a Pavla** může získat **plnomocné odpustky** věřící, který se během návštěvy katedrálního chrámu zbožně pomodlí Otčenáš a Věřím v Boha.

Výročí posvěcení olomoucké katedrály připadá na čtvrtek 30. června. Oslavíme je s otcem arcibiskupem mší svatou v katedrále v 18 hodin. V tento den mše svatá v hejčínském kostele nebude.

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova bude v pátek 1. července. Mše svatá v 17.30 hodin bude v kostele, nikoliv v kapli Panny Marie. V tento den lze

získat **plnomocné odpustky** při smírné pobožnosti před vystavenou Nejsvětější svátostí.

Úklid kostela před patrocinem hejčínského kostela proběhne v sobotu 2. července odpoledne od 14 hodin. Pro síme o pomoc všechny, kdo mohou přiložit ruku k dílu. Děkujeme.

Patrocinium kostela v Olomouci-Hejčíně oslavíme mší svatou o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje v úterý 5. července v 10 hodin. V rámci **Hejčínských hudebních slavností** zazní *Hlaholská mše* Ládi Kožušníka. Autor působil jako ředitel kůru v Napajedlích a patřil k okruhu České katolické moderny. Dílo bylo vydáno roku 1907 nakladatelstvím Nový život v Prostějově. Účinkuje *Svatocecilský sbor* pod vedením Jana Gottwalda.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 7. července dopoledne.